

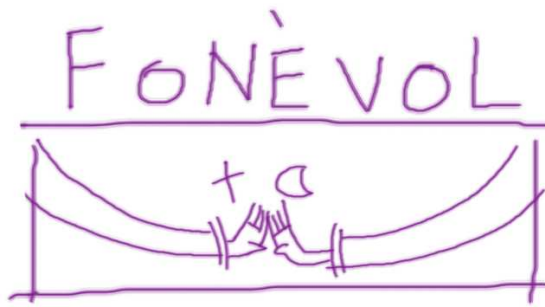
LA MEUA LLUITA, LA NOSTRA LLUITA

Ada Blanes i Domínguez

Sóc festera des que tinc ús de consciència. Em van posar el traje de “palomino” amb 10 mesos de vida i el vaig lluir amb tota la il·lusió durant tota la meua infantesa. Però va haver un moment que me la van arrebatat de mala manera: jo era xica, i ja era massa major. Prou m'havia costat tolerar -mai acceptar- que jo no podia ser gloriera com per a que, damunt, ja no em deixaren vestir-me ni gaudir com fins ara pel simple fet de no tindre “pilila”. Els meus plors van ser monumentals i des d'aquell mateix camí va començar la meua lluita, encara que fós només des dels meus berreigs infantils.

Ara tinc 22 anys i ni la ràbia ni els plors han disminuït, ja no només per no poder vestir-me o ser gloriera, sinó per no poder anar a la filà amb els meus amics quan jo vull, per no poder disparar un trabuc el dia 24 i per moltes altres circumstàncies que trobe indubtablement injustes.

Les festes per a una xica com jo acaben per ser tota una odisea atropellada d'un gran debat intern. Estic amb un fester i tinc molts amics a la filà on tenim prou bon ambient, però les xiques no podem anar llevat de les petites ocasions en les que els homes ens deixen, i aleshores la meua consciència -que en aquest tema sol tenir la veu forta i clara de ma mare- em diu que, si hi vaig, estic cedint davant la seua voluntat. Em passa igual amb el traje femení, puix encara que no m'entusiasme -sóc de les que pensa que molts d'ells els han fet llejos per fotre'ns- m'abelliria fer-me'l per sentir-me més integrada, per poder

ixir. Però, per a mi, fer-me'l significaria aplaudir-los la seua forma d'amagar el vertader problema.

Jo vull una igualtat real, i pense lluitar per ella. I em senta molt malament que, per la política de desinformació que han dut a terme des dels sectors contraris a la integració -i que, per cert, els ha resultat bastant efectiva-, s'haja difòs la idea de que aquells que lliutem per la igualtat en la festa només pretenem que les dones isquen amb el disseny masculí. Doncs no. El que pretenem és que, qui vulga el traje masculí i tots els drets, pugua tindre'ls. Qui vulga ixir amb trage femení, endavant. Qui vulga ballar, que balle. I qui vulga disparar, que dispare. És ben senzill: igualtat d'accés i llibertat d'elecció per a tothom. Que la prohibició que des de l'Associació de Sant Jordi titllen de "democràtica", d'aixo no en té res des del moment en què atempta contra les llibertats personals de les dones.

Potser aquesta lluita sembla una carrera d'obstacles en la qual mai s'arriba al final. Però estic segura de que, fent camí, trobarem la meta.

Ada Blanes i Domínguez